

Quein                      Syöksyin ulos sateeseen käsi suun edessä. Ei, ajattelin. Ei äiti voinut kuolla. Katselin ympärilleni hädissäni, vailla paikkaa mihin mennä. Meillä ruumiita ei siirretty pois heidän majoistaan. Meillä ei ollut vapaaehtoisia siihen hommaan. Sitä paitsi, mihin me hautaisimme heidät. Meillä ei ollut voimia kaivaa hautaa, emmekä saaneet haudata ihmisiäamme kylän rajojen ulkopuolelle. Me emme sentään halua kylämme lepäävän ruumiiden päällä. Orvoiksi joutuneet lapset joutuivat rakentamaan uuden majan, tai muuttamaan naapureille. En halunnut muuttaa kenenkään tuntemattoman luo. Hetken aikaa ajattelin majaa, jonka itse olin tänään rakentanut. Olin jo ottamassa askeleen majalle päin, kun muutin mieleni. En halunnut mennä Andriuksen luo. Kävelin sateessa kylämme rajojen yli suuren puun luo. Menin suojaan sen oksien alle ja käperryin sikiöasentoon. Keinuttelin itseni uneen. Aamuaurinko säteili puun oksien lävitse kohdistuen suoraan silmiini. Raotin toista silmääni ja ihmettelin, miksi olin puun alla. En muistanut eilisistä tapahtumista mitään, lähdin vain kylälle hakemaan vesiruukkuani. Vesiruukku olikin jo täynnä, eilisen sateen vuoksi, joten vedenhakumatkaa ei tarvinnut suorittaa. Vasta, kun olin menossa sisälle majaani, muistin eilisen. Peräännyin oviaukolta haluamatta katsoa sisään. Kyyneleet valtasivat silmäni ja tipahtelivat poskille. Vajosin polvilleni ja mietin mitä tekisin. Ajatukseni harhailivat Andriukseen, hänen sinisiin silmiinsä, harvinaisen lihaksikkaaseen vartaloonsa, ja silloin muistin hänen kutsunsa. Vilkaisin taivaalle, aurinko oli jo noussut. Kipitin hiljaa Andriuksen majalle jonka juurella hän istui ja vuoli puukolla keppeä. Puuko oli harvinainen kylässämme, jossa ei ollut lainkaan aseita. -Olet myöhässä, Andrius sanoi katsomatta minuun. -Noh, minulla oli muuta mietittävää, ääneni sortui nyyhkykseen. Andrius nosti katseensa ja huomasi itkuiset kasvoni. -Mitä on tapahtunut? hän kysyi huolestuneella äänellä. -Äiti, sain kuiskattua. Kylmät kädet kuristivat kurkkuani ja tekivät puhumisen vaikeaksi. Andrius oli salamana pystyssä ja sieppasi horjuvan ruumiini. Hän talutti minut majaansa ja piteli tärisevää minääni. Nyyhkytin Andriuksen rintaa vasten.

En tiedä kuinka kauan olimme siinä, mutta kun vihdoinkin kyyneleet loppuivat aurinko oli jo korkealla. - Jos jaksat, ei ole vielä myöhäistä hankkia ruokaa. Mietin asiaa, minun ei ollut järkevä jäädä aloilleni, minun oli hankittava ruokaa. Ja Andrius näytti siltä, että tiesi mistä sitä saa. Seurasin Andriusta epäroimättä kylän rajojen ulkopuolelle. Kävelimme pitkän matkan päinvastaiseen suuntaan kylästä. Vastaan tuli ylösalaisin oleva, rikkinäinen vene hiekassa. Andrius ojensi kätensä sen alle ja veti sieltä jousipyssyn, keihään jossa oli kivinen kärki, ja pitkän terävän veitsen. Henkäisin. -Mistä sinä olet nuo saanut? kysyin uteliaana. -Löysin ne, Andrius vastasi. -No, sinut pitää sitten kai opettaa käyttämään näitä, hän sanoi ja tyrkkäsi käteeni jousipyssyn. Pitelin sitä tietämättä mitä tehdä. Andrius näytti kuinka sillä ammuttiin, hän vei kätensä olan taakse siepatakseen nuolen ja asetti sen jouselle. Hän selitti vaihe vaiheelta aina jousen vapauttamiseen asti. Hän ojensi jousen minulle.

- Sinun vuorosi. Otin jousen ja roikotin sitä kädessäni tuntien itseni typeräksi. Otin nuolen vyyhdistä ja asetin sen huterasti jouselle. Vedin jousen kireäksi ja tähtäsin laivan hylyn kylkeen johon Andrius oli kaivertanut ympyrän. Vapautin jousen ja nuoli lensi puolitoista metriä veneen yli. Andrius haki nuolen ja vaati minua yrittämään uudelleen